

mer det mig vigtigst, at vi bør see saa meget som muligt at ramme, hvad de faste Eiendomme hidtil have betalt, at faae det slaaet fast som en Gammelskat, som en Kanon eller i hvilken= somhelst Skikkelse, og søge at komme den Skat, som Eiendommen tidligere har svaret, saa nær som muligt. Den høitærede Minister oplyste, at saadanne faste Pengebeløb maatte ansees som en Rente, som en Prioritet, Kommunen havde i Eiendommen, og denne Betragtning= maade er ganske rigtig; men forsaavidt den er ubestridelig, har den igjen til Følge, at naar jeg overskriver, hvad Eiendommen tidligere har betalt i Skat, paalægger jeg Eieren en Skat, der rammer ham personlig, thi den Skat, som han saa at sige har arvet fra sine Fædre, som er en Prioritets Rente, rammer ikke ham, idet den ligesom er voret sammen med Eiendom= men, og skeer denne Skatteforhøielse i større Ud= strækning, kan det blive betænkeligt. Paalæg= ger jeg derimod Eiendommen en mindre Skat end tidligere og altsaa letter Eierens Skatte= byrde, saa forærer jeg ham en vis Kapital, idet den Rente, han indvinder, er Renten af en Kapital, der tidligere indstod i Eiendom= men, men nu estergives ham. Skal altsaa dette Forhold fastsættes, maa det være Lovens Opgave saavidt muligt at ramme det hidtil Bestaaende; thi forsaavidt det ikke skeer, vil Loven kun vække Utilfredshed. Med Hensyn til Klassificeringen af Bygning og Grund, som man har fundet nødvendig, maa jeg holde fast ved Regjeringens Forslag, og naar Landstthinget har indsat Assuranceværdien som den Maalestof, hvorefter Afgiftens Stigen og Falden skal bestem= mes, saa har man efter min Mening givet det Bedre bort for det Slette. Grunden er den Deel af den faste Eiendom, der nærmest bør klassificeres, naar Klassifikation er nødvendig, og om der er opført paa den en større eller mindre Bygning, til dette eller hiint Brug, kan ikke komme meget i Betragtning; saasnart Grunden har den heldige Velliggenhed, som gjør, at den kommer op i en høiere Klasse, maa det være Eierens Sag, om han vil anvende den til et fordeelagtigt Brug eller ikke. Vilde man følge Landstthinget og altsaa gaae ind paa at lægge Assurance som Maalestof, saa er det

en stor Feil, naar man bestemmer, at for de til 1ste Klasse hørende Bygninger skal den skattepligtige Assuranceværdi ansættes til selve den Sum, for hvilken Bygningerne ved Ud= gangen af Aaret 1861 ere brandforsikrede, medens Assurancesummen i de andre Klasser skal forhøies, nemlig i 2den Klasse med 25 pCt., i 3die Klasse med 50 pCt. og saaledes i hver af de følgende Klasser med et Beløb, som er 25 pCt. høiere end i den foregaaende —; der vil lyde Klager fra Alle, der blive satte op i de høiere Klasser, medens der ikke vil blive saa stor Anledning til Klager, hvis man gik den modsatte Vej, som fører til samme Maal. Jeg mener nemlig at benytte som Grundlag for Eiendommens Skattefættning det Dobbelte af deres Assuranceværdi, men saa reducere med $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{3}{8}$ og $\frac{1}{2}$ de Eiendomme, som ikke kunne sættes i første eller høieste Klasse. Folk vilde jo naturligvis hellere have Afslag end Paalæg, og det er derfor af reent praktiske Hensyn, at jeg paaviser denne Foranstaltning. En æret Rigs= dagsmand for Aarhus Amts 2den Valgfreds (Mørk) bemærkede, at det let kunde føre til, at Eierne, for at faae en Lettelse i deres Skattebyrde, assurere de deres Eiendomme lavere i de almindelige Brandklasser. Det troer jeg imidlertid ikke vil skeer; thi i Aldebrandstilfælde vilde de komme til at lide stort Tab, og selv om de skulde ønske at bespare Noget i Skat, vilde de vel neppe vælge denne farlige Vej. Det er imidlertid min Overbeviisning, at Assuranceværdien er et daarligt Skatteobjekt. Maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at da i Aarene, der gik forud for 1857, alle Kjøb= stadeiendommene stege i en forbausende Grad i Værdi, det være sig nu virkelig eller fingeret — det har desværre viist sig at være det Sidste — stete der en Omtaxation, hvorved mange Eiendomme bleve assurere de for høiere Beløb, skjøndt flere af disse Eiendomme senere kun have indbragt det Halve af den Sum, for hvilken de vare assurere de; dette gjælder blandt andre Byer ogsaa især den, jeg sthylder mit Valgbrev, nemlig Helsingør, hvor andre Aarsager have været medvirkende. Jeg troer derfor ikke, at Assuranceværdien er et heldigt Skatteobjekt, selv om man udvider den i Lovforslaget opstillede